

Jarosław Struniawski

Sztaby w Policji

Organizacja i funkcjonowanie

Szczytno 2017

Recenzent
dr hab. Mariusz Nepelski

Redakcja Wydawcy
Małgorzata Bukowska
Robert Ocipiński

Projekt okładki
Agnieszka Kamińska

© Wszelkie prawa zastrzeżone — WSPol Szczytno

ISBN 978-83-7462-568-5
e-ISBN 978-83-7462-569-2

Druk i oprawa:
Dział Wydawnictw i Poligrafii Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie
12-100 Szczytno, ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 111
tel. 089 621 51 02, fax 089 621 54 48, e-mail: wwip@wspol.edu.pl
Objętość: 11,13 ark. wyd.

Spis treści

Wstęp	5
Rozdział 1	
Historia powstania sztabów	7
Rozdział 2	
Struktura i zadania Głównego Sztabu Policji Komendy Głównej Policji.....	15
Rozdział 3	
Sztab dowódcy akcji/operacji policyjnej.....	29
Rozdział 4	
Struktura sztabu akcji/operacji policyjnej	47
Rozdział 5	
Stanowiska kierowania/dowodzenia działaniami Policji.....	57
Rozdział 6	
Służba dyżurna	69
Rozdział 7	
System Wspomagania Dowodzenia.....	89
Rozdział 8	
Lotnictwo Policji.....	99
Rozdział 9	
Oddziały prewencji Policji	109
Rozdział 10	
Przygotowania obronne w Policji.....	117

Rozdział 11	
Nieetatowe komórki sztabowe	123
Rozdział 12	
Policja w systemie zarządzania kryzysowego	135
Rozdział 13	
Dokumenty sztabowe	163
Rozdział 14	
Szkolenie w Policji	171
Zakończenie	181
Literatura	183
Załączniki	193

Wstęp

Głównym zadaniem Policji jest reagowanie na sytuacje mogące powodować zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia, a także dążenie do wypracowania takich mechanizmów działania, aby skutkowały utrzymaniem bezpieczeństwa i porządku publicznego. Możliwe jest to tylko dzięki wszechstronnemu przygotowaniu do sprawnego i skutecznego prowadzenia działań.

Podstawową komórką organizacyjną w jednostce policyjnej odpowiedzialną za przygotowanie, a przede wszystkim planowanie działań policyjnych jest sztab. Plan stanowi wzorzec działania — podstawę do uporządkowania wszystkich czynności i zapobiega potencjalnemu chaosowi zarówno decyzyjnemu, jak i na poziomie wykonywanych zadań.

Zakres zadań do wykonania przez funkcjonariuszy sztabu jest bardzo szeroki — od opracowywania bieżących prognoz w zakresie potencjalnych zagrożeń bezpieczeństwa i porządku publicznego, przez zarządzanie zorganizowanymi działaniami policyjnymi, do realizowania funkcji kierowania siłami i środkami w codziennej służbie.

W Policji występują dwa zasadnicze modele funkcjonowania sztabów. Pierwszy model opiera się na działalności sztabu jako samodzielnej komórki organizacyjnej w jednostce Policji. Natomiast drugi polega na jego powołaniu w przypadku wystąpienia zdarzeń kryzysowych, w trakcie których wymagane jest prowadzenie działań w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego. Mimo występujących różnic form organizacyjnych spełniają one jednak takie same funkcje. Polegają one przede wszystkim na zbieraniu informacji i ich analizie, przygotowaniu dokumentów planistycznych oraz pełnieniu funkcji organizacyjnej i pomocniczej na potrzeby różnych form prowadzenia działań policyjnych.

W ciągu wielu lat w toku wykonywania podstawowych obowiązków sztabu wykrystalizowała się precyzyjna metoda pracy, dzięki której wszelkie sprawy podlegające kompetencji sztabu są rozpatrywane w określony sposób. Praca ta nazywa się „funkcjonowaniem sztabu”¹.

¹ J.D. Hittle, *Sztab wojskowy. Zarys historyczny*, Warszawa 1961, s. 17.

Celem niniejszej publikacji jest przedstawienie szerokiego zakresu zadań sztabowych oraz sposobu funkcjonowania sztabu jako komórki organizacyjnej jednostki Policji, a także jako komórki pomocniczej dowódcy akcji lub operacji policyjnej w trakcie różnych zdarzeń kryzysowych.

Publikacja napisana została na podstawie kilkuletnich doświadczeń praktycznych oraz prowadzonych badań. W pracy posłużono się analizą dokumentów oraz danymi uzyskanymi z wywiadów eksperckich, przeprowadzonych z funkcjonariuszami komórek sztabowych jednostek policyjnych różnych szczebli. Zawarto w niej podstawowe wiadomości dotyczące struktur sztabowych na różnych poziomach organizacyjnych oraz kompetencji i zadań tego typu komórek organizacyjnych. Ponadto przedstawiono sposób tworzenia dokumentacji służbowej, sporządzanej na potrzeby różnych form działań policyjnych, prowadzonych w formie akcji czy operacji policyjnych, oraz dokumentów strategicznych, w tym Policyjnego planu zarządzania kryzysowego.

Zagadnienia poruszane w pracy ujęte zostały w czternastu rozdziałach. Zawarto w nich historię powstania sztabów, a ponadto treści o strukturach i podstawowych zadaniach komórek sztabowych oraz komórek przez nie nadzorowanych. Dopełnieniem są wzory dokumentów planistycznych sporządzanych na potrzeby organizacji i prowadzenia zorganizowanych działań policyjnych.

Rozdział 1

Historia powstania sztabów

Omawiając funkcjonowanie i organizację sztabów policyjnych, powinniśmy odnieść się do struktur wojskowych, gdyż to na ich potrzeby powstawały pierwsze tego typu komórki sztabowe. Na podstawie literatury trudno jest dokładnie ustalić czas powstania sztabu jako elementu organizacji wojskowej. Wiemy tylko, że zostały powołane do życia wówczas, kiedy okazało się, że jeden człowiek nie mógł podołać licznym obowiązkom związanym z prowadzeniem walki¹. Pierwszy sztab wojskowy narodził się, gdy pewien nieznanym przywódca wojowników zwrócił się do jednego ze swych towarzyszy broni o pomoc lub radę².

Funkcjonowanie sztabów nierozzerwalnie związane jest z problematyką dowodzenia. Dowodzenie i sztaby kształtowały się w dwóch etapach. Pierwszy rozwinął się w epoce rozpadu wspólnoty pierwotnej, kiedy na czele oddziałów zbrojnych stał wódz wybrany przez radę starszych rodu lub plemienia i sprawujący swą władzę tylko podczas działań wojennych. Dowodzenie miało wtedy charakter objęcia przywództwa. Rada starszych oraz rada wojowników ograniczały działania wodza (mógł być odwołany). Nie miał on początkowo żadnych pomocników³. Dowódca był osobą decydującą o wszystkim i o wszystkim myślącą. Sprawy operacyjne, a więc najważniejsze, były wyłączną domeną dowódcy do czasu, kiedy system dowodzenia realizowany przez jednego człowieka był już wyraźnie niewystarczający⁴.

Coraz liczniejsze i przedłużające się w czasie wojny stały się przyczyną zmian w sztuce dowodzenia. Nastąpił drugi etap rozwoju sztabów. Jego cechą charakterystyczną było pojawienie się obok dowódcy zespołu pomocników. Od czasu powołania armii stałych, wraz ze wzrostem ich liczebności, powiększały się i różnicowały zadania dowodzenia,

¹ J. Orzechowski, *Dowodzenie i sztaby. II wojna światowa i współczesność*, Warszawa 1980, s. 360.

² J.D. Hittle, *Sztab wojskowy. Zarys historyczny*, Warszawa 1961, s. 16.

³ J. Orzechowski, *Dowodzenie i sztaby*, Warszawa 1974, s. 46.

⁴ Tenże, *Dowodzenie i sztaby. II wojna...*, wyd. cyt., s. 361.

rozbudowywały się struktury organizacyjne, powstawały pierwsze sztaby. Jeden dowódca nie był już w stanie dowodzić i jednocześnie brać udziału w bitwie. Początki rozwoju struktur sztabowych przypadają na okres wczesnej starożytności. Już wtedy dowódca oceniał położenie i podejmował decyzje na podstawie pracy swojego sztabu. Trzon sztabu wojskowego stanowiło kilku oficerów, którzy mieli ustalony podział zadań oraz pracowali pod bezpośrednim kierownictwem wodza⁵. Sztaby odgrywały rolę doradcą i przejmowały część obowiązków dowódcy, przede wszystkim w zakresie materiałowo-technicznego zabezpieczenia działań, zakładania obozów warownych, zdobywania informacji o przeciwniku, spraw administracyjnych, porządkowych, ubezpieczenia wojsk inżynieryjnych, utrzymywania łączności, a później i innych. Pomocnicy ci stworzyli mu warunki do pełnej koncentracji na sprawach operacyjnych, na planowaniu walki i kierowaniu nią⁶. O sukcesach na polu walki decydowały fachowe umiejętności dowódców i oficerów sztabu na każdym szczeblu dowodzenia. Armie wymagały szkolenia i nieustannych ćwiczeń przygotowujących do wojny⁷. W starożytności przykładami takiego funkcjonowania sztabów były armie Aleksandra III Macedońskiego, Hannibala czy Juliusza Cezara⁸.

Z punktu widzenia historii sztuki wojennej rozwój sztabów towarzyszył postępowi w dziedzinie organizacji wojsk. Dzięki sztabom możliwe stało się zwiększenie zakresu bitwy, co z kolei zmusiło dowódcę do efektywniejszego wykorzystania oficerów sztabu. Wybitni dowódcy odnosili wielkie zwycięstwa, a sukcesy były w dużej mierze owocem ich pracy myślowej przed bitwą oraz planowania dokonanego przez sztab⁹. Znaczenie sztabu wzrastało wraz z rozwojem sił zbrojnych pozwalającym na bardziej różnorodne ich wykorzystanie. Sztab był produktem usprawnień dokonywanych w ciągu wieków. Powstał w wyniku zrozumienia, że wielkie armie nie mogą być doskonalsze od kierujących nimi instytucji, a podział obowiązków w sztabie powinien być ustalany według zadań (funkcji). Obszar działań wojennych, ich dynamika, wykorzystywanie w walce nowoczesnych środków walki, m.in. zautomatyzowanych systemów dowodzenia do zbierania i przetwarzania informacji, przekraczały psychiczne i fizyczne możliwości dowódców i sztabów w sprawowaniu kontroli nad polem bitew.

⁵ Tenże, *Dowodzenie i sztaby...*, wyd. cyt., s. 51.

⁶ Tenże, *Dowodzenie i sztaby. II wojna...*, wyd. cyt., s. 361.

⁷ J. Michniak (red.), *Metody i treść pracy zespołów funkcjonalnych na stanowiskach dowodzenia wojsk lądowych*, Warszawa 2000, s. 19–20.

⁸ J.D. Hittle, *Sztab...*, wyd. cyt., s. 33.

⁹ Tamże, s. 26.

Znaczenia nabierały czynniki planowania i dążenia do optymalizacji decyzji. Zauważalną tendencją zmian w strukturach sztabowych było rozwijanie pracy sztabowej w kierunku konkretnej specjalizacji — powstawało w sztabach coraz więcej działów fachowych. Dobrze zorganizowany i sprawnie działający sztab był ważną składową sukcesów wielu dowódców (armii).

Spośród wszystkich nowożytnych mocarstw europejskich żadne nie przywiązywało takiej wagi do zagadnień doskonalenia metod wojskowych jak Niemcy. Niemieccy dowódcy wojskowi kładli nacisk na zagadnienia organizacji sztabu jako podstawy sprawnie działającej maszyny wojennej¹⁰.

Rozpoczęta w 1813 r. reforma wojskowa armii pruskiej przyczyniła się do powstania Sztabu Generalnego. Jego zadaniem było przekształcanie koncepcji głównodowodzącego w rozkazy, polegające nie tylko na przekazaniu ich wojsku, lecz przede wszystkim na drobiazgowym rozpracowaniu wszystkich szczegółów i zaoszczędzeniu tego niewdzięcznego trudu głównodowodzącemu¹¹. Praktyka potwierdziła celowość i konieczność istnienia jednej nadrzędnej komórki sztabowej — Sztabu Generalnego, koordynującego działania wszystkich rodzajów sił zbrojnych w myśl jednolitego planu.

Za jednego z najwybitniejszych dowódców wojskowych, który był organizatorem pierwszego na świecie nowoczesnego sztabu, uważa się Helmuta Karla Bernharda von Moltkego¹². Według niego do rozwiązywania skomplikowanych zagadnień wojny ery nowożytnej niezbędne było zorganizowanie sztabu na bazie dobrze wyszkolonych oficerów kształcących się w akademiach wojskowych.

Również teoretycy wojskowi Anglii w XIX w. zauważyli, że o wyniku wojny nie decydowali już jedynie żołnierze, uzbrojenie, amunicja i żywność. Pojawienie się kolei żelaznych oraz rewolucja przemysłowa tak dalece komplikowały charakter wojny, że skuteczne prowadzenie operacji stało się możliwe pod warunkiem posiadania grupy ludzi zdolnych do kierowania złożoną maszyną współczesnej armii¹³. Zdano sobie sprawę z konieczności szkolenia oficerów angielskiej armii przewidywanych na stanowiska w Sztabie Generalnym. Zdobycie wymaganego zasobu wiedzy wymagało kierowania ich na odpowiednie przeszkolenie do akademii wojskowej. Musieli się oni zapoznać z zasadami teorii i praktyki sztabowej. W akademii

¹⁰ Tamże, s. 57.

¹¹ P. Bronsart v. Schellendorf, *Der Dienst des Generalstabes*, Berlin 1995, s. 3.

¹² Pruski generał i feldmarszałek, reformator Armii Pruskiej i Armii Cesarstwa Niemieckiego (26 października 1800 r. — 24 kwietnia 1891 r.).

¹³ A. Polak, *Geneza i ewolucja zasad sztuki wojennej*, Warszawa 2003, s. 19–26.

tej opracowano doktrynę sztabową, która służyła za podstawę organizacji i zasad działania brytyjskich sztabów w latach pierwszej wojny światowej¹⁴.

Francuska myśl wojskowa wskazywała na to, że dobry system sztabowy jest podstawowym warunkiem sprawnej organizacji wojskowej. W armii Napoleona Sztab Generalny odgrywał podwójną rolę. Był to bowiem nie tylko wojskowy sztab generalny państwa, lecz także sztab generalny teatru działań wojennych¹⁵. W tym okresie powstają wybitne dzieła opisujące podstawy wiedzy i praktyki sztabowej. Jednym z najbardziej znaczących jest napisany przez Thiébaulta podręcznik sztabowy, który powstał na podstawie własnych doświadczeń i studiów autora. Zawiera on podstawy wiedzy i praktyki sztabowej stosowanej w armiach Napoleona oraz szczegółowe dane dotyczące funkcji wszystkich oficerów sztabu, organizacji sztabu, sposobów podziału pracy i wreszcie wzory dokumentów sztabowych.

Amerykańskie uczelnie wojskowe wprowadziły metody nauczania oparte na ćwiczeniach aplikacyjnych. Metoda aplikacyjna stanowi do dzisiaj podstawową formę nauczania we wszystkich szkołach wojskowych¹⁶.

W Związku Radzieckim koncepcja funkcjonowania sztabów i doboru do nich oficerów również opierała się na wszechstronnym wyszkoleniu. Teoretycy i wyżsi dowódcy radzieccy uważali, że oficer sztabu nie może zamienić się w planistę, specjalistę od pisania rozkazów lub zarządzeń, „specja od sporządzania dokumentów”. Oczywiście „techniczna strona pracy sztabowej powinna stać na wysokim poziomie”, ale oficer sztabu musi być również wykształcony taktycznie i — w zależności od potrzeb — operacyjnie, by mógł samodzielnie ocenić sytuację w skali związku czy oddziału, w którym pracuje. Tylko pod tym warunkiem może on być właściwym pracownikiem sztabu, mogącym udzielić dowódcy konkretnej pomocy w każdej skomplikowanej sytuacji¹⁷. Dużą wagę przywiązywano do szybkiego podejmowania trafnej decyzji przez dowódcę w warunkach gwałtownego rozwoju sytuacji na polu bitwy. Widziano w tym ważną rolę sztabu. Skrętne gromadzenie napływających z pola walki danych o przeciwniku i własnych wojskach, rysowanie ich w mapę, sporządzenie zestawień, tabel i notatek, które bez głębszej analizy przedstawia się w określonym czasie dowódcy, powoduje, że niejednokrotnie dowódca otrzymuje wiadomości ze znacznym opóźnieniem, co oznacza, że jego decyzje będą

¹⁴ J.D. Hittle, *Sztab...*, wyd. cyt., s. 144–145.

¹⁵ Tamże, s. 87–103.

¹⁶ Tamże, s. 178.

¹⁷ J. Orzechowski, *Dowodzenie i sztaby. Okres międzywojenny (1918–1939)*, Warszawa 1980, s. 271–272.

także spóźnione. Do obowiązków sztabu należy informowanie dowódcy w sposób ciągły i aktualny. Im lepiej pracuje sztab, im skuteczniej zapewnia ciągłość informowania dowódcy, tym mniej dodatkowych danych będzie potrzebował dowódca do powzięcia decyzji bez obszernych analiz i referatów, zwięźle i merytorycznie¹⁸.

W okresie międzywojennym dokonano dalszego poważnego kroku w doskonaleniu organów dowodzenia i zwiększaniu ich roli. Wielki wpływ na ten proces wywarły nowe techniczne środki walki zbrojnej, a zatem i nowe warunki organizacji dowodzenia. Ogromną rolę w pracy organów dowodzenia odgrywały: stopień przygotowania dowódcy i szefa sztabu do pełnienia swoich funkcji, ich autorytet u podwładnych, umiejętność stwarzania atmosfery koleżeńskości, a jednocześnie stawianie wysokich wymagań sobie i podwładnym¹⁹.

W trakcie II wojny światowej niezwykle skomplikowany proces jej planowania rozumiany był jako obmyślanie sposobów i form działania państwa w wojnie, dostosowanych do ustalonego celu i przewidywanych okoliczności. Była to próba spojrzenia w przyszłość po to, aby zorientować się w niej i zbudować na tej podstawie struktury działania w niezwykle złożonym układzie warunków, środków i celów²⁰. Sztabowcy wojskowi kierowali się w procesie planowania operacji własnym doświadczeniem wyniesionym z minionych wojen, analizowali podobne rozwiązania, wykorzystywali bogatą wiedzę zdobytą na uczelniach wojskowych, pogłębiając w toku indywidualnych studiów literatury światowej w tej dziedzinie i wyniesioną z ćwiczeń.

Techniczne środki walki używane w trakcie działań zbrojnych warunkowały konieczność specjalizacji oficerów sztabów i stwarzały potrzebę zwiększenia obsady kadrowej tych sztabów. Wzrosły wymagania wobec kadr dowódczych i sztabowych. Ceniono:

- fachowość, przede wszystkim zmysł analityczny, umiejętność przewidywania rozwoju sytuacji i zdolności planistyczne;
- dokładność i szybkość pracy, w tym dokładność i zwięźłość informowania przełożonych o rozwoju sytuacji na polu walki;
- pomysłowość i inicjatywę;
- odporność psychiczną i fizyczną — ze względu na długotrwały proces przygotowania i planowania działań.

¹⁸ M. Tuchaczewski, *Pisma wybrane*, t. 1, Warszawa 1966, s. 226–227.

¹⁹ J. Orzechowski, *Dowodzenie i sztaby. Okres...*, wyd. cyt., s. 343.

²⁰ Tenże, *Dowodzenie i sztaby. II wojna...*, wyd. cyt., s. 10.

Ponadto tempo działań, związane z dużą liczbą występujących zdarzeń, szybkością zmieniania się sytuacji, pojawianiem się coraz to nowych zagrożeń, wymusiło skracanie czasu na ich przygotowanie oraz konieczność niezwłocznego podejmowania decyzji i właściwego organizowania współdziałania.

Zdano sobie sprawę, że dowodzący, podejmując decyzje strategiczne, operacyjne czy taktyczne, powinien je konsultować z dowódcami rodzajów wojsk, szefami służb i oficerami sztabu. Wzrost fachowych problemów, które należało przedyskutować i rozstrzygnąć, powodował, że wyższy dowódca — jak nigdy dotąd — potrzebował wsparcia w formie informacji i rady. Rady przekazywane wyższemu dowódcy dotyczyły trzech zasadniczych przedsięwzięć:

- obiektywnego informowania go o położeniu wojsk własnych i przeciwnika;
- przedstawiania propozycji decyzji związanej z realizacją otrzymanego zadania, wynikających z analizy wariantów działań określonych przez dowódcę lub własnych przemyśleń;
- samodzielnego decydowania w sprawach mniejszej wagi, w ramach posiadanych kompetencji²¹.

Cechą charakterystyczną dowodzenia w okresie II wojny światowej był fakt, że w związku z ogromnymi potokami informacji, płynącymi do ośrodków dowodzenia, współpraca poszczególnych szczebli dowodzenia wymagała przede wszystkim rzetelności we wzajemnym szybkim informowaniu się o rozwoju sytuacji. Współpraca sztabów w nieprzerwanym obiegu informacji wymagała więc wielkiej odpowiedzialności wobec przełożonych. W związku z ważnością tego problemu od każdego dowódcy i oficera sztabu wymagano:

- obiektywności spojrzenia na rozwój sytuacji, a więc niezabarwiania jej własnymi odczuciami;
- bystrości umysłu;
- szybkości orientacji;
- zdolności do pracy zespołowej;
- umiejętności przedstawiania procesów i stanów faktycznych w sposób zwięzły i precyzyjny²².

Obecnie przygotowanie i prowadzenie operacji wojskowych odbywa się w zupełnie innych warunkach. Ich cechą charakterystyczną stał się ogromny

²¹ Tamże, s. 338.

²² Tamże, s. 341.

wzrost roli czynnika czasu, który niebywale się skurczył. To, co podczas II wojny światowej można było planować w ciągu dni, dziś wymaga godzin; decyzje, które mogły być wypracowywane w ciągu godzin, dziś muszą być podejmowane w ciągu minut, niekiedy sekund. Ponadto trzeba pamiętać, że wzrósł zakres pracy sztabów, że zmieniły się metody pracy dowódców i sztabów, że zaistniała konieczność dokładnych obliczeń i przewidywań rozwoju sytuacji²³.

Analiza zmian zachodzących w strukturach sztabów i realizowanych przez nie zadań pokazuje, że ich siła opierała się nie tylko na właściwej teorii i organizacji, lecz także na dobrze zorganizowanym szkolnictwie wojskowym. Wysoki poziom wyszkolenia i systematycznie prowadzone ćwiczenia, treningi oraz wnikliwy dobór oficerów do pracy w sztabach są warunkiem pomyślnej pracy w tych komórkach organizacyjnych. Historia potwierdza podstawową tezę, że w warunkach równowagi walczących sił przebieg i rezultat walk, bitew i operacji w ogromnym stopniu zależą od stanu dowodzenia wojskami, a tym samym od sprawnej pracy sztabów.

Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, że rzeczowość, operatywność, umiejętność wydawania zarządzeń, zdolność do przewidywania ewentualnych przeszkód w przekazywaniu rozkazów, meldunków, organizacji dowozu, przegrupowań itp. oraz umiejętność zastosowania we właściwym momencie odpowiednich środków zaradczych, nawyk kontroli wykonywania rozkazów i ogólnego planu działań są podstawą pracy sztabowej²⁴.

Znaczny rozwój sztabów wojskowych (armii niemieckiej, angielskiej, francuskiej, amerykańskiej, rosyjskiej, a następnie radzieckiej) obejmuje okres od XVIII w. — wybuch pierwszej rewolucji przemysłowej, do okresu powojennego — po II wojnie światowej. Metody ich pracy i struktura noszą znamiona współczesności, przynajmniej w zasadniczych rysach.

Zmiany ustrojowe w Polsce, które nastąpiły w 1989 r., wpłynęły również na strukturę i funkcjonowanie Policji. Ustawa z 6 kwietnia 1990 r. o Policji wydzieliła z pionu prewencyjnego komórki sztabowe, które obecnie odgrywają zasadniczą rolę w organizacji i koordynacji wszelkich działań policyjnych.

Organizacja sztabu wojskowego, jego struktura i zadania, a także pełnione przez niego funkcje stały się z pewnością punktem odniesienia, względem którego kierowano się, organizując i powołując sztaby w Policji. Ich kształt i forma, oczywiście w określonym zakresie i obszarze działania,

²³ Tamże, s. 365.

²⁴ Por. J. Orzechowski, *Dowodzenie i sztaby. Okres...*, wyd. cyt., s. 371.

są zbieżne z tego typu komórkami wojskowymi. Wspólną cechą pracy sztabów wojskowego i policyjnego jest złożoność sytuacji, która — dla osiągnięcia założonych celów — wymaga właściwego zorganizowania pracy sztabowej. Ponadto podobieństwa w ich funkcjonowaniu zauważalne są m.in. w występowaniu zhierarchizowanych struktur sztabowych, planowaniu, wykorzystywaniu w trakcie prowadzenia działań środków informacyjnych i łączności czy organizacji ćwiczeń.

W siłach zbrojnych większości państw spotykamy się z dwoma rodzajami sztabów. Pierwszy z nich składa się z grupy oficerów opracowujących zasadnicze plany związane z polityką wojskową danego państwa, drugi składa się z grupy oficerów będących pomocnikami dowódcy związków taktycznych lub operacyjnych, tj. tworzących sztaby dowódców tych związków²⁵. Tożsama sytuacja funkcjonowania sztabów istnieje również w Policji. Na co dzień funkcjonują one jako komórki organizacyjne w komendach: głównej, wojewódzkich i miejskich/powiatowych/rejonowych, w przypadku zaś powołania akcji lub operacji policyjnej tworzone są jako ogniwo pomocnicze dowódcy (utworzone decyzją o zarządzeniu przedmiotowych działań policyjnych przez właściwego kierownika jednostki Policji w celu wspomagania dowodzenia). Natomiast różnice w funkcjonowaniu tych sztabów to przede wszystkim dynamika prowadzonych działań, a w związku z tym czas prowadzenia działań sztabowych, mniejsza skala operacji policyjnych — działania policyjne mają charakter lokalny i przybierają postać interwencji, zabezpieczenia prewencyjnego lub akcji policyjnej, co przekłada się na dowodzenie mniejszymi siłami Policji.

²⁵ J.D. Hittle, *Sztab...*, wyd. cyt., s. 18.

Rozdział 2

Struktura i zadania Głównego Sztabu Policji Komendy Głównej Policji

Główny Sztab Policji Komendy Głównej Policji (GSP KGP) jest komórką organizacyjną umiejscowioną w służbie prewencyjnej, realizującą zadania na poziomie strategicznym przy współdziałaniu z innymi podmiotami administracji publicznej i wojskowej, organizacjami pozarządowymi, instytucjami, biurami Komendy Głównej Policji oraz innymi jednostkami organizacyjnymi Policji w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa państwa.

Istotą działań GSP KGP jest wykonywanie zadań związanych z zarządzaniem bieżącymi informacjami o stanie bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz reagowanie w razie wystąpienia poważnych zagrożeń bezpieczeństwa i porządku publicznego. Do jego głównych zadań należą w szczególności:

- gromadzenie i przetwarzanie informacji o bieżących zdarzeniach i zagrożeniach na terenie kraju;
- podejmowanie działań służących zapobieganiu poważnym zagrożeniom bezpieczeństwa i porządku publicznego na terenie kraju lub ich eliminowaniu;
- zarządzanie działaniami Policji o zasięgu ogólnokrajowym, w tym organizowanymi w ramach Systemu Powiadamiania Ratunkowego, oraz ich koordynowanie;
- zarządzanie statkami powietrznymi Lotnictwa Policji;
- opracowywanie procedur i planów reagowania w sytuacjach kryzysowych oraz dotyczących ratownictwa i ochrony ludności;
- inicjowanie, planowanie i nadzorowanie przygotowań obronnych w jednostkach organizacyjnych Policji na czas zagrożenia bezpieczeństwa państwa oraz wojny;
- opracowywanie nowych metod i form działania oraz standaryzowanie funkcjonowania: służby Lotnictwo Policji, oddziałów i samodzielnych

pododdziałów prewencji Policji, komórek właściwych w sprawach sztabowych i dyżurnych w jednostkach organizacyjnych Policji¹;

- koordynacja wykonania zadań Spotters Team Polska.

Główny Sztab Policji podejmuje również działania (na poziomie krajowym) zmierzające do poprawy bezpieczeństwa imprez masowych, tj. wdrażanie obowiązku identyfikacji kibiców na wszystkich stadionach piłkarskich, na których rozgrywane są mecze piłki nożnej i odbywają się imprezy masowe, czy monitorowanie realizacji zadań z tym związanych oraz upowszechnianie narzędzia listy kontrolnej ułatwiającej realizację procesu przygotowania i zabezpieczania meczów piłkarskich.

Przedstawiciele GSP uczestniczą w pracach wojewódzkich zespołów interdyscyplinarnych, które są organami pomocniczymi wojewody. Zespoły mają charakter opiniująco-doradczy, a w ich skład oprócz przedstawicieli wojewodów i Policji wchodzi przedstawiciele władz samorządowych, Państwowej Straży Pożarnej, Państwowego Inspektora Sanitarnego, ratownictwa medycznego, wojewódzkich i powiatowych inspektorów budowlanych, prokuratur i sądów okręgowych, podmiotów świadczących uczestnikom imprez sportowych usługi transportu publicznego, Służby Ochrony Kolei, a także związków i klubów sportowych.

Rolą zespołów jest wspomaganie ww. podmiotów w realizacji obowiązków związanych z analizą stanu bezpieczeństwa podczas imprez masowych, bezpieczeństwem infrastruktury obiektów sportowych, procedurami i wspólnymi działaniami operacyjnymi, eliminowaniem zagrożeń i reagowaniem w przypadkach łamania prawa czy wreszcie przedsięwzięciami edukacyjnymi i budową społecznego poparcia dla inicjatyw służących bezpieczeństwu.

Współpraca interdyscyplinarna nie tylko zaktywizowała wszystkie podmioty i służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo imprez sportowych, lecz także przyniosła konkretne efekty w postaci wypracowania i wdrożenia ujednoliconych wspólnych strategii bezpieczeństwa imprez sportowych w poszczególnych województwach, dokonania przeglądu procedur dystrybucji biletów i wchodzenia na stadion, wypracowania standardów regulaminów imprez masowych i stadionów, przygotowania wykazu przewoźników autokarowych, zapewnienia bezpośredniej kontroli przebiegu meczów piłkarskich przez obserwatorów z ramienia samorządów i wojewodów,

¹ Zarządzenie nr 8 komendanta głównego Policji z 15 marca 2013 r. w sprawie regulaminu Komendy Głównej Policji, Dz. Urz. KGP z 2013 r., poz. 25.

wprowadzenia „weekendowo-kolejkowych” dyżurów prokuratorów w czasie rozgrywek piłkarskich².

Główny Sztab Policji jest jedną z komórek KGP realizującą zadania w zakresie krajowego systemu rozpoznawania, przeciwdziałania przestępstwom o charakterze terrorystycznym i reagowania na nie.

Rolą GSP jest również organizowanie pozaoperacyjnej międzynarodowej współpracy Policji w zakresie bezpieczeństwa imprez masowych oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, w tym wykonywanie zadań krajowych punktów kontaktowych do spraw:

- imprez masowych (Krajowy Punkt Informacyjny do spraw Imprez Masowych),
- wymiany danych o profilach DNA,
- wymiany danych daktyloskopijnych ze zautomatyzowanych systemów identyfikacji daktyloskopijnej,
- współpracy przy wymianie danych rejestracyjnych pojazdów,
- wymiany danych osobowych i nieosobowych,
- intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej,

a także punktów kontaktowych oraz informacyjnych wynikających z odrębnych przepisów i postanowień funkcjonujących w związku z krajową i międzynarodową współpracą Policji w celu ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, wykrywania i ścigania sprawców przestępstw oraz zapobiegania przestępczości i jej zwalczania.

Polska Policja aktywnie uczestniczy w pracach różnych gremiów międzynarodowych poświęconych wszelkiego rodzaju aspektom zapobiegania przestępczości i jej zwalczania, w tym tworzeniu prawa. Jednym z głównych obszarów aktywności funkcjonariuszy i pracowników cywilnych GSP KGP w tego rodzaju pracach jest obszar bezpieczeństwa imprez masowych.

W ramach współpracy międzynarodowej funkcjonariusze GSP biorą aktywny udział m.in. w pracach elitarnego Think Tanku — Paneuropejskiej Grupy Ekspertów do spraw Bezpieczeństwa Meczów Piłki Nożnej (Pan European Group of Football Safety and Security Experts) oraz w pracach Grupy Roboczej do spraw Egzekwowania Prawa Rady Unii Europejskiej (LEWP). W wyniku prac gremium udało się przyjąć konkluzje Rady UE określające kierunki na najbliższe lata oraz zakres współpracy z krajami

² J. Redzicka, *Wojewódzkie zespoły interdyscyplinarne ds. bezpieczeństwa imprez sportowych*, „Kwartalnik Policyjny” 2014, nr 1, s. 54.

trzecimi w zakresie bezpieczeństwa imprez sportowych. W ramach prac grupy, z inicjatywy polskiej udało się wypracować uniwersalną umowę międzynarodową regulującą kwestie pobytu policjantów zagranicznych w kraju organizującym daną imprezę sportową. Ponadto na spotkaniach omawiana jest również strategia rozwoju działania sieci Narodowych Punktów Informacyjnych do spraw Piłki Nożnej (National Football Information Points — NFIP), które pierwotnie zostały powołane jedynie do współpracy w zakresie piłki nożnej, a obecnie rozszerzyły swoje działanie również na inne dyscypliny sportowe. Ważnym elementem spotkań są ustalenia dotyczące rozwiązań prawnych w zakresie uniemożliwienia wyjazdu na mecze piłki nożnej kibicom stwarzającym zagrożenie, realizacji szkoleń w zakresie zabezpieczenia imprez sportowych przez Europejską Akademię Policyjną (CEPOL), zapewnienia bezpieczeństwa na planowanych imprezach międzynarodowych oraz przygotowanie do współpracy policyjnej w tym zakresie. W węższym gronie eksperci do spraw bezpieczeństwa imprez sportowych spotykają się w ramach grupy Think Tank i omawiają bieżące kwestie związane z zapewnieniem bezpieczeństwa imprez, a także aspekty dyskutowane na forach europejskich oraz światowych.

Doświadczenia polskie zebrane w trakcie przygotowania i realizacji policyjnego zabezpieczenia turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 przyczyniły się również do wzrostu aktywności polskiej na forum międzynarodowym w zakresie szkoleniowym. Ekspert z Polski przekazują swoje doświadczenia na seminariach i konferencjach organizowanych w różnych krajach europejskich, wspierając tym samym działania takich instytucji, jak: Komisja Unii Europejskiej (instrument Taix), Europejska Akademia Policyjna (CEPOL) czy Europejski Urząd Policji (Europol)³.

Ponadto przedstawiciele GSP KGP uczestniczą w zabezpieczeniach meczów piłki nożnej reprezentacji Polski za granicą, współdziałając z lokalną policją i wspierając proces komunikacji z polskimi kibicami. Z udziałem policjantów Oddziału Prewencji Policji w Białymstoku i policjantów Komendy Wojewódzkiej Policji w Poznaniu, w ramach zabezpieczenia meczu eliminacyjnego Ligi Europy pomiędzy drużynami Żalgiris Kowno — Lech Poznań rozgrywanego na terenie Wilna, GSP przygotował pierwszą międzynarodową operację polskiej i litewskiej Policji.

³ P. Pinda, *Współpraca międzynarodowa*, „Kwartalnik Policyjny” 2014, nr 1, s. 53.

Wszelkie tego typu działania umożliwiają polskim policjantom nawiązywanie kontaktów ze swoimi odpowiednikami z zagranicy, wymianę doświadczeń i poznanie rozwiązań innych krajów w danej dziedzinie, co przyczynia się do poprawy bezpieczeństwa i lepszego wykonywania działań przez polskich policjantów w kraju i za granicą⁴.

Wejście Polski do Unii Europejskiej 1 maja 2004 r. oraz 21 grudnia 2007 r. do strefy Schengen spowodowało zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych UE. Umożliwiło to przemieszczanie się mieszkańców UE bez wiz czy paszportów po krajach Wspólnoty w celach turystycznych czy podróżniczych (a także w celu uczestnictwa w międzynarodowych imprezach sportowych). Jednak taka sytuacja pociąga również za sobą wystąpienie zagrożeń bezpieczeństwa, tj. przemytu towarów zabronionych — wyrobów tytoniowych, alkoholu, narkotyków, broni konwencjonalnej i masowego rażenia oraz handlu ludźmi. Ponadto Polska jako kraj z zewnętrzną granicą UE narażony jest na zagrożenia związane z nielegalną migracją ludzi, przede wszystkim z Afryki i Azji, a co się z tym wiąże — możliwy napływ terrorystów. Fakt wystąpienia tego typu przestępstw może warunkować konieczność prowadzenia na terytorium Polski i krajów sąsiednich pościgów transgranicznych. Wykonywanie działań w ramach pościgu transgranicznego uregulowane jest przez przepisy Konwencji wykonawczej do układu z Schengen⁵, unijne akty prawne powiązane bądź wynikające z dorobku prawnego Schengen, dotyczące współpracy policyjnej, a także umowy bilateralne i porozumienia z państwami członkami strefy Schengen. Za koordynację działań policyjnych w tym zakresie odpowiedzialny jest GSP KGP.

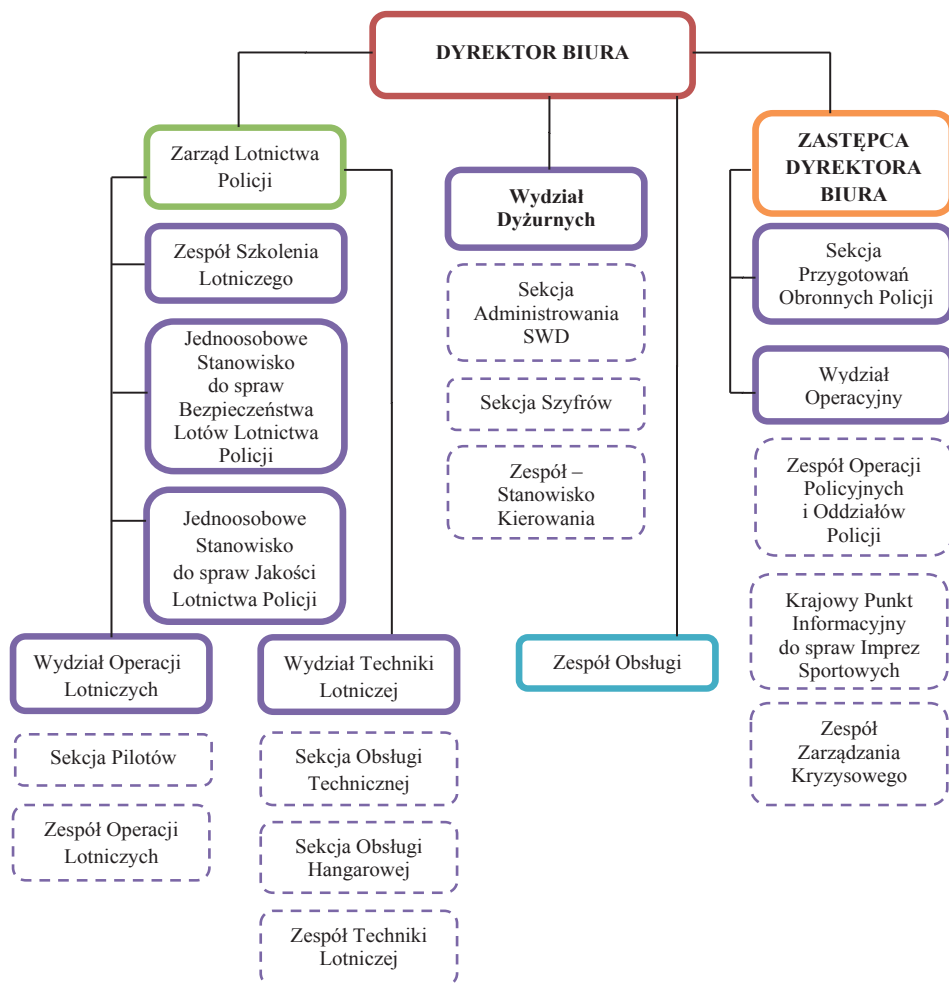
W strukturze organizacyjnej GSP KGP wyodrębniono kierownictwo, które stanowią dyrektor biura i jego zastępca, a także komórki organizacyjne, tj. Zarząd Lotnictwa Policji, Wydział Operacyjny, Sekcję Przygotowań Obronnych Policji, Wydział Dyżurnych (wykres 1).

Zarząd Lotnictwa Policji odpowiedzialny jest za wykonywanie zadań operacyjno-lotniczych w ramach wsparcia działań realizowanych przez inne służby Policji oraz wdrażanie i monitorowanie systemów i procedur operacyjnych zapewniających bezpieczne wykonanie operacji lotniczych.

⁴ Tamże, s. 54.

⁵ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, Dz. Urz. UE L239/19 z 22 września 2000 r.

Wykres 1. Struktura Głównego Sztabu Policji Komendy Głównej Policji

Źródło: Decyzja nr 7 dyrektora Głównego Sztabu Policji Komendy Głównej Policji z 18 lutego 2016 r. w sprawie szczegółowej struktury organizacyjnej i schematu organizacyjnego Głównego Sztabu Policji Komendy Głównej Policji, podziału zadań między dyrektorem a jego zastępcą oraz katalogu zadań komórek organizacyjnych

Wydział Operacyjny wykonuje zadania polegające na gromadzeniu i analizowaniu informacji o bieżących zdarzeniach i zagrożeniach na terenie kraju, podejmowaniu działań zapobiegawczych oraz służących ich eliminowaniu; zarządzaniu działaniami Policji o zasięgu ogólnokrajowym; opracowywaniu procedur i planów reagowania w sytuacjach kryzysowych;

określaniu standardów wyposażenia i koordynowaniu zaopatrywania oddziałów Policji w sprzęt, uzbrojenie oraz środki techniczne i ochrony.

Sekcja Przygotowań Obronnych Policji odpowiada za inicjowanie, planowanie i nadzorowanie w jednostkach organizacyjnych Policji przygotowań obronnych na czas zagrożenia bezpieczeństwa państwa oraz wojny. W ramach tej działalności podejmowana jest aktywność legislacyjna związana z kontynuacją nowelizacji aktów wewnętrznego kierowania komendanta głównego Policji, w szczególności w obszarze przygotowań obronnych Policji. Prowadzony jest również proces weryfikacji i uzgadniania planów działania kierowników jednostek KWP/KSP i szkół policyjnych na czas zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny. W ramach Programu pozamilitarnych przygotowań obronnych działu administracji rządowej — sprawy wewnętrzne na lata 2013–2022 na realizację zadań obronnych Policji uruchamiane są limity środków finansowych. Ponadto przeprowadzane są przedsięwzięcia szkoleniowe w obszarze przygotowań obronnych Policji dla wykonawców zadań obronnych i kadry kierowniczej nadzorującej ich realizację oraz zajęcia podczas kursów specjalistycznych (DZO) dla policjantów i pracowników Policji wykonujących zadania obronne w jednostkach organizacyjnych Policji szczególnie KPP/KMP/KRP przewidzianych do militaryzacji.

Wydział Dyżurnych zapewnia funkcjonowanie Stanowiska Kierowania KGP oraz monitoruje procesy związane z wykonywaniem zadań przez służby dyżurne w jednostkach organizacyjnych Policji. Odpowiada również za kontynuowanie wykonywania zadań związanych z rozwijaniem Systemu Wspomagania Dowodzenia Policji oraz usprawnianiem funkcjonalności systemu na podstawie uwag i wniosków zgłaszanych przez jednostki organizacyjne Policji w ramach bieżącej współpracy.

W ramach posiadanej właściwości merytorycznej GSP KGP realizuje funkcje Komendy Głównej Policji w obszarze wykonawczym, regulacyjnym, standaryzującym, koordynującym, wspierającym i doradczo-konsultacyjnym oraz nadzorczo-kontrolnym w odniesieniu do jednostek organizacyjnych Policji szczególnie KWP/KSP, WSPol i szkół policyjnych. Jako centralna komórka sztabowa Policji zapewnia ona funkcjonowanie:

- Stanowiska Kierowania Komendanta Głównego Policji;
- Centrum Operacyjnego Komendanta Głównego Policji;
- Centrum Zarządzania Kryzysowego Komendanta Głównego Policji;
- Stacji Szyfrów KGP;
- Zespołu Kierowania Militaryzacją Policji — w czasie zagrożenia bezpieczeństwa państwa i wojny.

W jednostkach organizacyjnych Policji komórki sztabowe (wydziały) występują również na poziomie komend wojewódzkich, miejskich i niektórych KPP/KRP. Jest to uzależnione od specyfiki zagrożeń spowodowanych zdarzeniami kryzysowymi na terenie odpowiedzialności danej jednostki, jednakże zadania komórek sztabowych w poszczególnych jednostkach organizacyjnych są tożsame. Ponadto ze względu na różne struktury organizacyjne komend wojewódzkich (określone w regulaminach organizacyjnych) struktury komórek sztabowych są rozszerzone, np. o sekcje: lotnicze i antyterrorystyczne (w przypadku KWP Olsztyn), a w związku z tym również zakres zadań jest rozszerzany o zadania realizowane przez te komórki. Natomiast w jednostkach organizacyjnych Policji, w których nie wyodrębniono komórek sztabowych, zadania te wykonują wyznaczeni funkcjonariusze komórek prewencyjnych.

Komórki sztabowe na podstawie uprawnień przekazanych przez KGP i KWP mogą sprawować bezpośredni nadzór nad Oddziałem Prewencji Policji (OPP) i Samodzielnym Pododdziałem Prewencji Policji (SPPP) w zakresie ich celowego wykorzystania w zdarzeniach kryzysowych do działań w charakterze formacji zwartych⁶.

Struktura i zadania Stołecznego Stanowiska Kierowania

Biorąc pod uwagę specyfikę miasta stołecznego Warszawy, a co z tym związane — szeroki zakres zadań, jakie są wykonywane przez komórkę sztabową Komendy Stołecznej Policji (największą komórkę sztabową w polskiej Policji na poziomie wojewódzkim), na potrzeby opracowania przedstawiono strukturę i zadania Stołecznego Stanowiska Kierowania (SSK).

Stołeczne Stanowisko Kierowania realizuje swoje zadania poprzez wydzielone sekcje i zespoły⁷.

Sekcja Operacji Policyjnych jest odpowiedzialna za:

1. Opracowywanie projektów i założeń planów, organizowanie i koordynowanie przedsięwzięć związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas:

⁶ M. Dąbrowski, J. Gampf, *Wybrane zagadnienia pracy sztabowej w Policji*, Szczytno 2004, s. 4.

⁷ Na podstawie: <<http://www.policja.waw.pl/pl/stoleczna-policja/wydzialy-ksp/stoleczne-stanowisko-ki>>, 13 maja 2016 r.

- imprez masowych z udziałem znacznej liczby osób, charakteryzujących się wysokim stopniem ryzyka naruszenia porządku prawnego, oraz zgromadzeń publicznych, uroczystości państwowych i zabezpieczania miejsc pobytu przedstawicieli najwyższych władz państwowych;
 - obrad parlamentu Rzeczypospolitej Polskiej;
 - wizyt delegacji zagranicznych i imprez oraz uroczystości z udziałem dyplomatów;
 - wizyt i wycieczek zorganizowanych grup obywateli izraelskich;
 - przejazdów kibiców sportowych, co do których istnieje ryzyko zakłócenia porządku prawnego;
 - innych przedsięwzięć wymagających zorganizowania zabezpieczenia policyjnego.
2. Zapewnianie obsady personalnej Sztabu Komendy podczas prowadzonych działań policyjnych.
 3. Gromadzenie i przetwarzanie informacji w ramach Policyjnego Rejestru Imprez Masowych (PRIM) oraz Systemu Elektronicznej Sprawozdawczości w Policji (SESPol), w zakresie realizowanych przez sekcję zagadnień.
 4. Koordynowanie bieżącej dyslokacji służby prewencyjnej garnizonu stołecznego.
 5. Gromadzenie i przetwarzanie informacji dotyczących masowych imprez sportowych w ramach Stołecznego Punktu Kontaktowego.
 6. Organizowanie i uczestniczenie w posiedzeniach zespołu do spraw dyslokacji służby na szczeblu komendy oraz opracowywanie projektu decyzji z tych posiedzeń.

W Sekcji Operacji Policyjnych KSP funkcjonuje również Stołeczny Punkt Kontaktowy do spraw Imprez Masowych, który stanowi jego nieetatową komórkę. Głównym zadaniem SPK jest realizowanie zadań związanych z gromadzeniem i przetwarzaniem informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych.

Sekcja Zarządzania Kryzysowego jest odpowiedzialna za:

1. Organizowanie i koordynowanie przedsięwzięć szkoleniowych Nieetatowego Oddziału Prewencji Policji.
2. Opracowywanie i aktualizację dokumentów planistycznych i założeń w sprawie przygotowań oraz realizacji zadań komendanta stołecznego:
 - w warunkach katastrof naturalnych, awarii technicznych oraz innych nadzwyczajnych zagrożeń, w tym terrorystycznych;

- w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny;
 - działań pościgowo-blokadowych.
3. Udział we wdrażaniu unormowań prawnych dotyczących podwyższania gotowości do działań i systemu alarmowania w Policji, zarządzania i reagowania kryzysowego, gotowości do przeciwdziałania zagrożeniom terrorystycznym oraz z dziedziny przygotowań obronnych.
 4. Koordynowanie zadań realizowanych przez:
 - Nietatowy Zespół Antykonfliktowy KSP;
 - Nietatowy Zespół Negocjatorów Policyjnych KSP;
 - Nietatowy Zespół „Spotters” KSP;
 - Nietatowe Grupy Rozpoznania Minersko-Pirotechnicznego KSP.
 5. Gromadzenie i przetwarzanie informacji w ramach Policyjnego Rejestru Imprez Masowych (PRIM) oraz Systemu Elektronicznej Sprawozdawczości w Policji (SESPol), w zakresie realizowanych przez sekcję zagadnień.
 6. Udział w szkoleniach i ćwiczeniach z zakresu obronności Policji oraz zarządzania i reagowania kryzysowego.
 7. Współpracę z Głównym Sztabem Policji KGP w zakresie wykorzystania statków powietrznych oraz koordynowanie działań jednostek i komórek organizacyjnych komendy w przedmiotowym obszarze.
 8. Przekazywanie informacji jawnych i niejawnych za pośrednictwem technicznych środków łączności na potrzeby jednostek i komórek organizacyjnych Komendy Stołecznej Policji.
 9. Administrowanie systemami łączności specjalnej oraz nadzorowanie prawidłowości funkcjonowania stanowisk abonenckich w jednostkach organizacyjnych Policji garnizonu stołecznego.
 10. Koordynowanie prac nietatowego zespołu realizującego w komendzie przedsięwzięcia związane z ochroną infrastruktury krytycznej.
Sekcja Dyżurnych SSK jest odpowiedzialna za:
 1. Organizowanie pracy i realizowanie przedsięwzięć gwarantujących prawidłowe funkcjonowanie służby dyżurnej komendy, organizowanie właściwego obiegu informacji o zdarzeniach wymagających reakcji Policji oraz nadzorowanie prawidłowego funkcjonowania komórek organizacyjnych pionu dyżurnych jednostek organizacyjnych Policji przez:
 - realizowanie zadań służby dyżurnej komendy określonych w przepisach państwowych i resortowych oraz w decyzjach komendanta stołecznego;

- wykorzystanie Systemu Wspomagania Dowodzenia, zwanego dalej SWD, zgodnie z obowiązującymi procedurami w celu sprawnego i efektywnego zarządzania siłami i środkami Policji na obszarze działania komendy;
- administrowanie oraz kontrolę merytoryczną funkcjonowania systemu wspomagania dowodzenia komendy;
- zlecanie bezpośrednio podległym służbom patrolowym zadań będących reakcją na zgłoszenie zdarzenia oraz nadzorowanie sposobu ich realizacji i/lub nim kierowanie;
- obsługiwanie zgłoszeń telefonicznych przychodzących na numery alarmowe komendy, zapewnienie reakcji na zgłoszenie, udzielanie niezbędnej pomocy oraz bieżącą współpracę ze służbami i podmiotami ratowniczymi w tym zakresie;
- sporządzanie dokumentacji statystycznej dotyczącej połączeń telefonicznych wychodzących na numer alarmowy „997”;
- zapewnienie koordynacji i rozwinięcia działań Policji w warunkach szczególnego zagrożenia do czasu powołania struktur dowódczo-sztabowych na szczeblu jednostek organizacyjnych komendy;
- sprawowanie nadzoru nad przebiegiem zarządzanych działań blokadowych i pościgowo-blokadowych na obszarze działania komendy i kierowanie nimi;
- uruchamianie w trybie alarmowym dostępnych sił i środków pododdziałów zwartych i antyterrorystycznych;
- obsługę systemu do rozpoznania tablic rejestracyjnych na potrzeby służby dyżurnej komendy;
- utrzymywanie stałego kontaktu, sprawowanie nadzoru nad komórkami organizacyjnymi pionu dyżurnych w jednostkach i komórkach organizacyjnych komendy, udzielanie im niezbędnej pomocy w zakresie funkcjonowania obiegu informacji o przestępstwach i zdarzeniach oraz związanych z nimi dyspozycji i poleceń służbowych;
- wnioskowanie do dyżurnego KGP o wykonanie lotu dla załogi statku powietrznego oraz utrzymywanie łączności z obserwatorem skierowanym do obsady statku powietrznego i zlecanie szczegółowych zadań do realizacji w trakcie lotu;
- opracowywanie informacji dziennej (biuletynu) o przestępstwach i wydarzeniach zgłoszonych przez jednostki organizacyjne komendy oraz sprawowanie nadzoru nad poprawnością zapisów i nad właściwą kategoryzacją zdarzeń.

2. Prowadzenie obsługi kadrowej policjantów i pracowników SSK w niezbędnym zakresie w porozumieniu z Wydziałem Kadr komendy i opracowywanie projektów zmian.
Sekcja I odpowiedzialna jest za:
 1. Dokonywanie sprawdzeń w zarchiwizowanych systemach wspomagania dowodzenia TIBURON i EKSD na potrzeby podmiotów resortowych i pozaresortowych oraz dokonywanie sprawdzeń w SWD na potrzeby własne wydziału, jednostek i komórek organizacyjnych Policji, sądów, prokuratur oraz innych uprawnionych podmiotów.
 2. Gromadzenie, przetwarzanie oraz aktualizację danych w Systemie Informatycznym SWOP w zakresie właściwości SSK KSP.
 3. Organizowanie i prowadzenie doskonalenia zawodowego policjantów i pracowników wydziału we współpracy z Wydziałem Kadr oraz Wydziałem Doskonalenia Zawodowego komendy, a także rozpoznawanie i analizowanie potrzeb wydziału w tym zakresie.
 4. Prowadzenie dokumentacji dotyczącej stanowisk pracy w warunkach uciążliwych i szkodliwych dla zdrowia w wydziale oraz dotyczącej lekarskich badań profilaktycznych, warunkujących dopuszczenie policjantów do służby.
 5. Utrzymanie stałej współpracy z Wydziałem Teleinformatyki komendy oraz z Zakładem Obsługi Systemu Monitoringu m.st. Warszawy oraz Biurem Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Urzędu Miasta w obszarach dotyczących systemu monitoringu wizyjnego miasta.
 6. Zapewnienie udziału pojazdu Mobilnego Centrum Monitoringu i jego techniczną obsługę podczas:
 - policyjnych operacji zabezpieczających imprezy masowe, zgromadzeń publicznych lub innych wydarzeń wymagających zorganizowania zabezpieczenia policyjnego;
 - prezentacji i imprez plenerowych organizowanych przez jednostki i komórki organizacyjne komendy;
 - działań operacyjnych jednostek i komórek organizacyjnych komendy — na podstawie bieżących poleceń bezpośrednich przełożonych lub odrębnego harmonogramu.
 7. Zabezpieczanie do celów procesowych zarejestrowanych przy wykorzystaniu pojazdu MCM materiałów wideo na nośnikach magnetycznych i optycznych — na żądanie zlecającego działania.
 8. Przygotowanie i tworzenie zaplecza logistycznego na potrzeby powoływanego przez kierownictwo komendy Sztabu KSP podczas działań policyjnych związanych z prowadzonymi operacjami policyjnymi.

9. Monitorowanie, koordynację oraz realizację czynności związanych z prowadzeniem dokumentacji eksploatacyjnej przydzielonych środków transportu, uprawnień do kierowania pojazdami służbowymi oraz zapewnienie właściwej eksploatacji pojazdów służbowych będących na wyposażeniu wydziału.
10. Wykonywanie czynności proceduralnych i wyjaśniających zgodnie z posiadanymi kompetencjami w celu prowadzenia postępowań szkodowych w mieniu KSP oraz powypadkowych policjantów i pracowników cywilnych Stołecznego Stanowiska Kierowania.
11. Nadzorowanie i wspomaganie prowadzenia sekretariatu i kancelarii jawnej wydziału przy przyjmowaniu, rejestrowaniu, przechowywaniu oraz wysyłaniu dokumentów i korespondencji jawnej.